

NU VEȚI AVEA URA MEA

Antoine Leiris

Traducere din limba franceză

MIHAELA STAN

Fost cronicar de evenimente culturale la France Info și France Bleu, ANTOINE LEIRIS este jurnalist. *Nu veți avea ura mea* este prima sa carte, apărută la editura franceză Fayard în martie 2016, la câteva luni de la atacurile teroriste care au avut loc la Paris pe 13 noiembrie 2015 și în care soția autorului a fost ucisă.

NEMIRA

STILAREA UNUIMESTE

13 noiembrie

22:37

Melvil a adormit fără un sunet, ca de obicei când mami nu-i aici. Cu tati, știe el, cântecelele sunt mai puțin domoale și mângâierile, mai puțin duioase, aşa că nu cere mai multe. Ca să stau treaz până se întoarce ea, citesc. Povestea unui romancier detectiv care descoperă că romancierul asasin n-a scris, de fapt, romanul care îi trezise dorința să devină romancier. Dintr-o răsturnare de situație în alta, aflu că romancierul asasin n-a ucis, în realitate, pe nimeni. Mult zgomot pentru nimic. Telefonul lăsat pe masă răsună.

„Cucu, totul e-n regulă? Sunteți acasă?“

N-am chef să fiu deranjat. Urăsc mesajele asta care nu spun nimic. Nu răspund.

„Totul e-n regulă?“

„Sunteți în siguranță?“

Cum adică „în siguranță“? Las cartea și mă grăbesc spre salon în vârful picioarelor. Nu trebuie să trezesc copilul. Pun mâna pe telecomandă, dar cutie cu orori îi ia mult până se deschide. Atentat la Stade de France. Imaginile nu spun nimic. Mă gândesc la Hélène. S-o sun, să-i spun că ar fi mai prudent să ia un taxi la întoarcere. Dar mai e ceva. Pe culoarele stadionului, unii au încremenit în fața unui ecran. Descopăr imaginile doar prin intermediul fețelor acestor oameni. Par îngroziți. Își dau seama de ceva ce eu nu văd. Nu încă. Apoi, în josul ecranului, banda care se învârte prea repede, se oprește brusc. Sfârșitul inocenței.

„Atentat la Bataclan.“

Sunetul dispare. Nu-mi mai aud în piept decât inima care încearcă să se elibereze. Aceste două cuvinte îmi rezonează în minte ca un ecou ce pare că nu vrea să se termine. O secundă cât un an. Un an de tacere, încremenit aici, pe canapeaua mea. Trebuie să fie o greșală. Verific dacă ea s-a dus acolo, e posibil să mă înșel, să fi uitat. Concertul este chiar la Bataclan. Hélène este la Bataclan.

Imaginea dispare. Nu mai văd, dar simt o descărcare electrică străbătându-mi corpul. Îmi vine s-o rup la fugă, să fur o mașină, s-o caut. Nu mai există decât o nevoie imperioasă care-mi arde în interiorul craniului. și doar mișcarea poate domoli aceste flăcări. Dar stau ca paralizat, căci Melvil se află alături și sunt blocat aici. Condamnat să privesc incendiul ce se propagă. Îmi vine să urlu. Imposibil, nu trebuie să trezesc copilul.

Pun mâna pe telefon. Trebuie s-o sun, să vorbesc cu ea, să-i aud vocea. Contacte. „Hélène“, atât, Hélène. N-am schimbat niciodată numele ei în agenda, n-am adăugat niciodată „iubita mea“ sau o fotografie edificatoare cu ea și cu mine. și nici ea. Un apel de la „Antoine L.“, pe care nu l-a mai primit în seara aceea. Soneria. Mesageria. Închid, încerc iar, o dată, de două ori, de o sută de ori. De câte ori va fi necesar.

Simt că mă sufocă această canapea care se strângă peste mine, apartamentul întreg e pe cale să se năruie. La fiecare apel rămas fără răspuns, mă afund încă un pic între ruine. Totul mi se pare straniu. Lumea din jur se șterge. Nu mai există decât ea și cu mine. Un telefon de la fratele meu mă trezește la realitate.

„Hélène e acolo.“

În clipa când rostesc cuvintele, înțeleg că nu există scăpare. Fratele și sora mea descind în apartamentul nostru. Nu știm ce să ne spunem. Nu-i nimic de spus. Nimic care să poată fi numit, în orice caz. În salon, televizorul este deschis. Așteptăm, cu ochii pironiți pe canalele de știri care au lansat deja marele concurs pentru titlul cel mai ademenitor, cel mai pervers, cel care ne ține captivi, spectatori ai unei lumi care se dezintegrează. „Masacru“, „carnaj“, „baie de sânge“. Îl sting înainte să fie pronunțat cuvântul „măcel“. Fereastra spre lume se închide. Realitatea îi ia locul.

Soția lui N îmi dă telefon. El era la Bataclan cu Hélène. E în afara pericolului. Îl sun, nu răspunde. O dată. A doua oară. A treia oară. În cele din urmă, răspunde. A venit și mama lui Hélène.

Trebuie să acționăm, să facem ceva. Am nevoie să ies, repede, nu doar ca s-o găsesc, ci și ca să scap de armata de lucruri nespuse care și-a stabilit tabăra în salonul meu. Fratele meu ne arată drumul. Își ia cheile de la mașină în tăcere. Ne facem în șoaptă un plan de acțiune. În urma noastră, ușa se închide cu un sunet înfundat. Copilul nu trebuie trezit.

Vânătoarea de fantome poate să înceapă.

Nu vorbim în mașină. Nici orașul nu vorbește în jur. Când și când, o sirenă tulbură cu urletele sale de durere tăcerea care s-a așternut peste Paris. Sărbătoarea s-a terminat. Fanfara a amuțit. O să verificăm pe rând spitalele care ar putea primi răniți. Spitalul Bichat, spitalul Saint-Louis, Salpêtrière, Georges-Pompidou, astă-seară, moartea s-a răspândit în toate colțurile capitalei. Câte un funcționar de-al său mă așteaptă la fiecare oprire. „O caut pe soția mea mea care era la Bataclan.“ Numele ei nu e pe nicio listă. Dar de fiecare dată mi se dă ceea ce caut: un nou motiv pentru a continua. „Nu toți răniții au fost înregistrați.“ „Și la Bichat au primit supraviețuitori.“ „De unii se ocupă spitalele de la periferie.“ Le las numărul meu de telefon, știind că nu mă vor suna. Alerg la mașină. Tăcerea străzii îmi lipsește.

Felinarele aprinse defilează pe marginea șoselei de centură. Noaptea înaintează. Fiecare lumină este încă o etapă spre hipnoză. Corpul nu-mi mai aparține. Mintea mi-e una cu drumul. Tot învărtindu-ne pe centura asta prea strânsă, care gâtuie orașul, se va întâmpla până la urmă ceva.

Chiar și când nu mai rămăsese nimic de căutat, am continuat. Aveam nevoie să evadez. Să fug cât mai departe posibil, să nu mă întorc. Să merg până la capătul

drumului ca să văd dacă există un capăt, un sfârșit pentru toate acestea.

Si l-am văzut, am văzut capătul drumului.

S-a ivit pe ecranul telefonului meu când acesta a sunat de trezire. Șapte dimineață.

Melvil își primește biberonul peste o jumătate de oră. Sigur încă doarme. Somnul unui copil nu e stânjenit de ororile lumii.

Trebuie să ne întoarcem.

„Ia-o prin Porte de Sèvres...“

AȘTEPTAREA